

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 438/2011

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J. – C., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 38/2010 z 23. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. – C. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2011 doručená sťažnosť P. J. – C., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo aj „odvolací súd“) sp. zn. 2 Co 38/2010 z 23. mája 2011.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Sťažovateľ sa žalobou doručenou súdu prvého stupňa dňa 18. 02. 2009 domáhal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom uzemí V. Š., a to parcely KN-C č. 2406/12 – orná pôda o výmere 15012 m², vedenej na LV č. 4797 a zároveň žiadal priznať mu náhradu trov konania.*

Svoj návrh odôvodnil tým, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 12. 09. 2000 medzi ním ako kupujúcim a správkynou konkurznej podstaty úpadcu Z. P. š. p. v likvidácii, po tom čo opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31. 08. 2008, sp. zn. 1 K 519/97, konkurzný súd vyslovil súhlas s predajom majetku úpadcu mimo dražby, vrátane spornej nehnuteľnosti. Vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa bol povolený dňa 11. 10. 2000, pod č. V 3532/2000. Rozhodnutím zo dňa 07. 01. 2003 Správa katastra P. rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa v rozsahu povolenia vlastníckeho práva ohľadne spornej nehnuteľnosti zrušila, nakoľko bolo plne vyhovené protestu prokurátora. Katastrálny úrad v P. rozhodnutím zo dňa 04. 04. 2003 rozhodnutie Správy katastra P. o zrušení vkladu zo dňa 07. 01. 2003 potvrdil. Následne na to Správa katastra P. opäť vydala rozhodnutie, a to dňa 30. 04. 2003, č. V-3532/2000-V, ktorým zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva na základe kúpno-predajnej zmluvy uzavretej dňa 12. 09. 2000, vedený pod č. k. V 3532/2000, v časti týkajúcej sa prevodu vlastníctva k pozemku parc. č. 20406/12 orná pôda vo výmere 15012 m² v katastrálnom území V. Š. Predmetné rozhodnutie bolo napadnuté protestom prokurátora zo dňa 22. 05. 2006. Katastrálny úrad v P. rozhodnutím zo dňa 11. 06. 2006 protestu prokurátora nevyhovel a Úrad geodézie, kartografie a katastra SR, rozhodnutím zo dňa 03. 11. 2006, odvolanie sťažovateľa zamietol a rozhodnutie žalovaného potvrdil....“

Zo sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že Okresný súd Prešov rozsudkom z 29. januára 2010 sp. zn. 7 C 50/2009 žalobu zamietol. Sťažovateľ proti tomuto rozsudku podal „v zákonom stanovenej lehote odvolanie, kde navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a vyhovieť návrhu sťažovateľa v celom rozsahu.

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, okrem výroku o trovách konania.“.

3. Podľa sťažovateľa „Všeobecný súd opomenul, že sťažovateľ sa nedomáha určenia vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12. 09. 2000 z dôvodu, že vkladové konanie bolo dňa 30. 04. 2003 zamietnuté, ale na základe ničotného správneho aktu Správy katastra P. zo dňa 07. 01. 2003, ktorým mu bolo nezákonne zrušené vlastnícke právo k predmetu sporu, ktoré mu bolo práve na základe tejto kúpnej zmluvy zo dňa 12. 09. 2000 právoplatne povolené, a to dňa 11. 10. 2000 pod č. konania V 3532/2000...“.

Tvrdenie všeobecného súdu, „že vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu povolený nebol, preto žalobca sa nestal vlastníkom spornej nehnuteľnosti s poukazom na znenie § 133 O. s. p. je preto nepravdivé ... V rozhodnutí porušovateľa absentuje akákoľvek odpoveď na odvolacie dôvody sťažovateľa. Takéto rozhodnutie porušovateľa, nemá právny, ani skutkový základ, nie je nijako odôvodnené a možno ho považovať za arbitrárne ... Všeobecný súd zamietnutím žaloby svojvoľne odoprel sťažovateľovi základné procesné záruky vyplývajúce z dohovoru a premietnuté v normách Slovenského právneho poriadku.

Postupom všeobecného súdu bolo porušené právo sťažovateľa na pokojné užívanie majetku v zmysle prvého – všeobecného pravidla, vyplývajúceho z článku 1 Protokolu č. 1 Dohovoru.

K porušeniu práv sťažovateľa na pokojné užívanie majetku v zmysle prvého pravidla vyplývajúceho z článku 1 Protokolu č. 1 Dohovoru došlo aj tým, že nebola sťažovateľovi poskytnutá ochrana pred porušením princípu právnej istoty.

K zásahu do práva na spravodlivé prejednanie záležitosti sťažovateľa súdom v zmysle Článku 6 ods. 1 a článku 13 dohovoru došlo tým, že všeobecný súd neposkytol v danom spore sťažovateľovi primerané procedurálne záruky, ktorými by mohol dosiahnuť

ochranu svojich práv, nakoľko súd zamietol žalobu o určenie vlastníckeho práva, pričom nerešpektoval zákon o katastri nehnuteľnosti v spojení so zákonom o prokuratúre (§ 31 ods. 6 zákona č. 16/1995 Z. z., v spojení s § 62 až 69 zákona č. 71/1967 Zb. a § 27 zákona č. 153/2001 Z. z.), v zmysle ktorých prokurátor nebol oprávnený podať protest voči rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva a Správa katastra P. nebola oprávnená zrušiť rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva ... Všeobecný súd sa nezaoberal dôkazmi – rozhodnutiami súdov, na ktoré sťažovateľ v odvolaní poukazoval. V odôvodnení rozsudku na nich sťažovateľ nedostal žiadnu odpoveď, resp. porušovateľ neodôvodnil ich irelevantnosť ... Všeobecný súd interpretoval a aplikoval jednoduché právo spôsobom, ktorý nie je možné aprobovať. V dôsledku tejto interpretácie a aplikácie sa jeho rozhodnutie stalo rozporným s ústavne zakotveným „právom na súd“, ktorého jednou stránkou je právo na prístup k súdu, t. j. právo obrátiť sa na súd v občianskoprávnej veci.

Pretože sťažovateľ v dôsledku rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 23. 05. 2011 sp. zn. 2 Co 38/2010, nemal bez vlastného zavinenia reálny prístup k súdu a k súdnej ochrane, tak ako to vyžaduje čl. 46 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, došlo podľa sťažovateľa napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Prešove k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo P. J. vlastníť majetok, podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 a ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2 Co 38/2010 zo dňa 23. 05. 2011, porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 05. 2011, sp. zn. 2 Co 38/2010, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť P. J. trovy konania vo výške 305,86 € (2 x 120,23 € - 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie na ústavný súd, plus 2x režijný paušál 7,21 €, plus DPH vo výške 20 % - 50,98 €), v prospech JUDr. J. G. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

2. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

3. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

4. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

7. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

8. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

9. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

1. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Co 38/2010 z 23. mája 2011 porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, podľa jeho názoru je rozsudok arbitrárny. Sťažovateľ tvrdí, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a namieta, že krajský súd „nerešpektoval zákon o katastri nehnuteľnosti v spojení so zákonom o prokuratúre (§ 31 ods. 6 zákona č. 16/1995 Z. z., v spojení s § 62 až 69 zákona č. 71/1967 Zb. a § 27 zákona č. 153/2001 Z. z.), v zmysle ktorých prokurátor nebol oprávnený podať protest voči rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva a Správa katastra P. nebola oprávnená zrušiť rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva“.

2. Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

3. Okresný súd v rozsudku sp. zn. 7 C 50/2009 z 29. januára 2010 uviedol: „V danom prípade žalobca odvodzuje vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti z titulu kúpnej zmluvy. Ale aj v prípade, že zmluva je uzavretá v rámci konkurzného konania, platí režim ust. § 132 ods. 2 OZ, teda vlastníctvo k nej sa nadobúda až právoplatnosťou rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu ako to vyplýva v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keďže žiadna výnimka v zákone v rámci zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platného v čase uzavretia kúpnopredajnej zmluvy zakotvená nie je. Pôvodné rozhodnutie o povolení vkladu bolo zrušené a následne bol návrh na vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu právoplatne zamietnutý.“

Súd v tomto konaní pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočností, že vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu povolený nebol, preto žalobca sa nestal vlastníkom spornej nehnuteľnosti s poukazom na znenie § 133 O. s. p. Žalobca nepreukázal ani žiadny iný právny titul o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, neunesol dôkazné bremeno ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu musel súd žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.“

Okresný súd poukázal na ustanovenie § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám; ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza; ďalej uviedol: *„Súd teda v tomto konaní vychádzal z právoplatných rozhodnutí správnych orgánov, a preto v spojitosti s vyššie uvedeným prejudiciálne sa nezaoberal otázkou platnosti resp. neplatnosti uzavretej kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 12. 09. 2000 od ktorej odvíjal a uplatňoval svoje nároky žalobca. Ohľadne vzneseného návrhu týkajúceho sa preskúmania zákonnosti vyššie citovaných rozhodnutí správnych orgánov zo strany žalobcu je potrebné ešte uviesť, že súd v tomto konaní nie je oprávnený preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov.“*

4. Krajský súd sa v rozsudku sp. zn. 2 Co 38/2010 z 23. mája 2011 stotožnil so závermi prvostupňového súdu a uviedol: *«Odvolací súd sa stotožňuje so závermi prvostupňového súdu správne poukazujúceho na to, že v tomto konaní nebolo možné preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutí vydaných príslušnými správnymi orgánmi.*

Materiálne chápanie právneho štátu vyžaduje, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Ústavné základy na vznik správneho súdnictva boli položené v článku 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého ten, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy sa môže obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Na uvedenú listinu nadväzovala novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 519/1991 Zb., ktorá vytvorila samostatnú piatu časť nazvanú „správne súdnictvo“. Účinnosťou tejto novely sa vytvorili dve formy správneho súdnictva a to rozhodovanie o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy a rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy. Všeobecná

právosť správneho súdnicťva vyplýva z článku 142 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podstatou správneho súdnicťva je teda ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti poškodená dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Výkon správneho súdnicťva je zverený všeobecným súdom a žalobca, pokiaľ nesúhlasil s vyššie uvádzanými rozhodnutiami orgánov štátnej správy v rámci vkladového konania, mohol sa domáhať preskúmania vydaných rozhodnutí a tým aj ochrany svojich práv v konaniach podľa piatej časti O. s. p., rešpektujúc zákonom určené lehoty pre podanie odvolaní proti neprávoplatným rozhodnutiam, či žalôb proti právoplatným rozhodnutiam orgánov verejnej správy. Súd prvého stupňa správne zdôraznil, že žalobca svoje právo domáhať sa preskúmania rozhodnutia Správy katastra P. č. V - 3532/2000 - V zo dňa 30. 4. 2003 nevyužil.

Ako bolo uvádzané, pôvodne bol vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu k spornej nehnuteľnosti povolený Okresným úradom v P. - katastrálnym odborom dňa 11. 10. 2000. Zákon č. 162/1995 Z. z. v znení platnom v tomto období v ustanovení § 31 určoval oprávnenie katastrálneho úradu vo vkladovom konaní rozhodnúť dvoma spôsobmi. Ak boli podmienky na vklad splnené, katastrálny úrad vklad povolil, inak návrh zamietol. Proti rozhodnutiu o povolení vkladu citované ustanovenie v ods. 5 nepripúšťalo odvolanie, čo však nevyučovalo preskúmanie rozhodnutia na základe protestu prokurátora. Inštitút protestu prokurátora predstavuje jeden zo špecifických prostriedkov dozoru prokuratúry, slúži na nápravu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej správy a teda na odstránenie právnych pochybení, ktoré vznikli v správnom konaní. V danom prípade protest Okresnej prokuratúry P. vo veci povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnopredajnej zmluvy z 12. 9. 2000, bol podaný v lehote do 3 rokov od vydania rozhodnutia (§ 27 ods. 1 písm. e/ zákona č. 153/2001 Z. z. v znení platnom k 6. 12. 2002) a je tiež zrejmé, že v priebehu celého konania o návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam z kúpnej zmluvy zo dňa 12. 9. 2000 konali a rozhodovali k tomu

príslušné orgány štátnej správy na úseku katastra v rámci pôsobnosti určenej Katastrálnym zákonom (§ 11 a nasl. zákona č. 162/1995 Z. z. v znení platnom v čase vydania týchto rozhodnutí).

Kedže žalobca v konaní okrem spomínanej kúpnej zmluvy a rozhodnutí vydaných v rámci správneho konania neargumentoval iným právnym titulom o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti z LV č. 4797 kat. úz. V. Š., poukazujúc na uvedené dôvody, odvolací súd vyhodnotil preskúmaný rozsudok ako vecne správny a potvrdil ho postupom podľa § 219 O. s. p., okrem výroku o trovách konania, o ktorých si prvostupňový súd vymienil rozhodnúť až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§151 ods. 3 O. s. p.).»

5. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (podobne IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

6. Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezočoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania (I. ÚS 226/2010).

7. Ústavný súd vo vzťahu k uvedeným námietkam sťažovateľa pripomína, že preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04). Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

8. Rozsudok krajského súdu bol založený na záveroch z vykonaného dokazovania prvostupňového súdu. V napadnutom rozsudku sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. S ohľadom na citované ustanovenie § 135 ods. 2 OSP krajský súd vychádzal z rozhodnutí príslušných správnych orgánov a konštatoval, že v konaní o určovanej žalobe nie je možné preskúmať správnosť a zákonnosť rozhodnutí vydaných príslušnými správnymi orgánmi. Sťažovateľ, vzhľadom na skutočnosť, že v jeho právnej veci boli vydané rozhodnutia príslušných správnych orgánov, mal možnosť domáhať sa preskúmania zákonnosti týchto rozhodnutí postupom podľa § 244 a nasl. OSP (správne súdnictvo).

9. K námietke sťažovateľa, že krajský súd sa nevysporiadal dostatočne s dôvodmi odvolania sťažovateľa, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03). Podobne judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje,

aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument účastníkov konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Krasa c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa názoru ústavného súdu predmetné rozhodnutie uvedené atribúty spĺňa a postupu krajského súdu pri výklade a aplikácii dotknutých ustanovení právnych predpisov nie je čo vytknúť.

10. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nie je svojvoľné ani arbitrárne, obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozsudku prvostupňového súdu. Vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a namietaným rozsudkom krajského súdu základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu nemohlo byť porušené. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

11. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011